

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת וַיִּשְׁלַח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוּמָד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ו' - חלק ג'

קונטרס 153

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְא יִפְקוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחְמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יִוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

מקום בַּחַר בְּשִׂמְיָא, עִם הַנְּבִיא אַחֲיָה, זֶה מִבְּנֵי עֲלֵיָה,
אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי. וְאִמְרַתֶּם:
נִחְמַד מְאֹד לְמַעֲלָה, זָכָה לִיקָר וּגְדֻלָּה, כְּתָר עֲלִיוֹן לוֹ
נִגְלָה, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי. וְאִמְרַתֶּם:
סִינֵי סִינֵי לוֹ נִקְרָא, אֲרִי שְׁבַחְבוֹרָה, מִמֶּנּוּ תֵצֵא תוֹרָה,
אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי. וְאִמְרַתֶּם:
עֲשֵׂה שְׂבָעִים תִּקְוִינִים, יִקְרִים מִפְּנִינִים, בָּם תִּתְקַן
הָעֲלִיוֹנִים, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי. וְאִמְרַתֶּם:
פָּתַח אֶת פִּי בְּחִכְמָה, הוֹצִיא אוֹר תַּעֲלוּמָה, תִּתְקַן זְהָרֵי
חַמָּה, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי. וְאִמְרַתֶּם:
צְדִיק יְסוּד הָעוֹלָם, גְּלָה מְדַרְשׁ הַנְּעֻלָּם, יְכוּל לְפִטוֹר
הָעוֹלָם, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי. וְאִמְרַתֶּם:
קוּלוֹ זֶמֶר עֲרִיצִים, וְהַכְרִית אֶת הַקּוֹצִים, וְהַצִּיל
הַלְחוּצִים, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי. וְאִמְרַתֶּם:
רָאָה פָּנָיו מְאִירִים, בְּשִׁבְתּוֹ עִם חֲבֵרִים, עֵת גְּלָה סוּד
נִסְתָּרִים, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי. וְאִמְרַתֶּם:
שְׁלוֹם רַב עַל מִשְׁכְּבוֹ, מֵה יִפְּיוּ וּמֵה טוֹבוֹ, דּוֹבֵר אֶמֶת
בְּלִבָּבוֹ, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי. וְאִמְרַתֶּם:
תּוֹרַתּוֹ מִגֵּן לָנוּ, הִיא מְאִירַת עֵינֵינוּ, הוּא יִמְלִיץ טוֹב
בְּעַדְנוּ, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי. וְאִמְרַתֶּם:

**אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל, לְפָנָי מִי אַתֶּם
מִטְהַרִּין, וּמִי מְטַהֵר אֶתְכֶם, אֲבִיכֶם שִׁבְשָׁמַיִם. וְאוֹמֵר,
מִקּוּוֹה יִשְׂרָאֵל יִי, מִזֶּה מִקּוּוֹה מְטַהֵר אֶת הַטְּמֵאִים, אִף
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְטַהֵר אֶת יִשְׂרָאֵל:**

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשיתם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי הית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ניגון קול הזוהר – אידיש #1

די איבעראשונג ווערט פארשפרייט,
פון איבעראל אפילו פון ווייט,
גאר א זעלטענע געלעגענהייט,

חאפט אריין ווייל ס'איז נישטא קיין צייט,

קומט יודעלעך לאמיר לערנען צוזאם,
עס זאל פלאקערען דער קול הזוהר פלאם,
אלע אינאיינעם שבת אחים גס,
אויסנוצען יעדע רגע, עד יעבור זעם,

לימוד הזוהר, א גוואלדיגע זכיה,
דערהייבען אונזערע נשמות מיט א גרויסע עליה,
מיט אזא קליינע פעולה,
וועט ענדלעך קומען די גאולה,

אחד והתריבו, ועל זה ויפל על צווארו - אחד.

ויש"קו נקוד למעלה, כי לא נשקו בראוננו. ושנינו, מה זה שכתוב (משלי כז) ונעמרות נשיקות שונא? זה בלעם כשברך את ישראל, שהרי לא ברכם בראון הלב. אף כאן נעמרות נשיקות שונא - זה עשו.

אמר רבי יוסי, כתוב (תהלים א) קומה ה' הושיעני אלהי כי הפית את כל איבי לחי שני רשעים שברת. ושנינו, אל תקרי שברת אלא שרפבת, שהרי גדלו שניו וחשב לנשף אותו וכו'. ועל זה ויבכו, זה בכה וזה בכה, ובארוה החברים.

בא ראה כמה היה לבו וראוננו של עשו ליעקב, שהרי אפלו באותה שעה חשב לארץ זמן (באריכות המים) לעשות לו רעות ולקטרג לו, ועל זה ויבכו. זה היה בוכה שלא היה חושב להנצל מידו, וזה היה בוכה משום שאביו היה קים ולא יכול לו.

אמר רבי אבא, ודאי נחלש רגזו של עשו בשעה שראה את יעקב. מה הטעם? משום שהרי הסכים עמו אותו ממנה של עשו, ועל זה לא כל עשו לשלט ברגזו, שהרי כל הדברים של העולם הזה תלויים למעלה, וכשהסכימו למעלה בפתחה - הסכימו למטה. השלטון אינו למטה עד שנתן השלטון למעלה, והכל תלוי זה בזה.

יעבר נא אדני לפני עבדו ואני אתנהלה לאטי וגו'. אמר רבי אלעזר, הינו מה שאמרנו בפתחה, שיעקב לא רצה עכשו אותן ברכות ראשונות שברכו אביו, [משום שכתוב (איכה א) טוב לנבר כי ישא על

מקדשא. חד מבבל, וחד מזרעיה דעשו, דאפיל גרמיה עליה זמנא חדא והריב ליה. ועל דא ויפל על צווארו חד.

ויש"קו, נקוד לעיל, דלא נשקיה ברעותיה. ותנן מאי דכתיב, (משלי כז) ונעמרות נשיקות שונא, דא בלעם פד בריך לון לישראל. דהא לא בריך לון ברעותא דלפא. אוף הכא נעמרות נשיקות שונא, דא עשו.

אמר רבי יוסי, פתיב (תהלים א) קומה יי הושיעני אלהי כי הפית את כל איבי לחי שני רשעים שברת. ותנן אל תקרי שברת אלא שרפבת. דהא אסגיאוי שניוי וחשיב לנשכא ליה וכו'. ועל דא ויבכו, דא בכי ודא בכי, ואוקמוה חברייא.

הא חזי, כמה הוה (דף קעב ע"א) לביה ורעותיה דעשו לגבי דיעקב, דהא אפילו בההוא שעתא חשיב לארץ זמנין (כ"א לאורכא דיומין) למעבד ליה בישין ולקטרגא ליה, ועל דא ויבכו. דא הוה בכי, דלא הוה חשיב לאשתזבא מן ידוי. ודא הוה בכי, בגין דאבוי הוה קיים ולא יכיל ליה.

אמר רבי אבא ודאי אתחלש רוגזיה דעשו בשעתא דחמא ליה ליעקב. מאי טעמא, בגין דהא אסתפם בהדיה ההוא ממנא דעשו. ועל דא לא יכיל עשו לשלטאה ברוגזיה, דהכי כל מלין דהאי עלמא תליין לעילא. וכד אסתפמו לעילא בקדמיתא אסתפמו לתתא. שלטנותא לאו איהו לתתא עד דאיתיהיב שלטנותא לעילא, וכלא דא בדא תליא:

יעבר נא אדני לפני עבדו ואני אתנהלה לאטי וגו'. אמר רבי אלעזר, היינו דקאמרינן בקדמיתא דיעקב

בנעוריו, וכתוב (משלי לא) ותשחק ליום אחרון
ועדין לא התקיימו בו אפלו אחד
מהם, משום שהעביר אותם לסוף
הימים בשעה שיצטרכו לבניו
מול כל עמי העולם.

ורבן בשעה שאמר עשו נסעה
וגלכה, ונתלק העולם הזה כאחד
ונשלט כאחד - מה אמר יעקב?
יעבר נא אדני לפני עבדו. יקדים
עשו שלטונו עכשו בעולם הזה,
יעבר נא, כמו שנאמר (מייכה ב)
ויעבר מלכם לפנייהם וה' בראשם,
הקדים אתה שלטונך בתחלה
בעולם הזה - ואני אתנהלה לאטי,
אני אעלה עצמי לאותו עולם הבא
ולסוף הימים, לאותם ימים
שהולכים לאט.

לרנר המלאכה - איזו מלאכה? זו
אספקלריה שלא מאירה שבה
נעשה מעשה העולם. אשר לפני -
זוהי מלפני ה' בכל מקום. ולרנל
הילדים - זהו סוד של הכרובים
להראות סוד האמונה שהוא נדבק
בהם.

עד אשר אבא אל אדני שעירה -
אני אסבל גלות שלך עד שיבא
ויגיע זמני לשלט על הר עשו, כמו
שנאמר (עובדיה א) ועלו מושיעים
בהר ציון לשפט את הר עשו, ואז
והיתה לה' המלוכה.

ויעקב נסע סתתה ויבן לו בית
ולמקנהו עשה סכת על בן קרא
שם המקום סכות. רבי חייא פתח
ואמר, (תהלים קכז) שיר המעלות
לשלמה אם ה' לא יבנה בית וגו',
אם ה' לא ישמר עיר וגו'. בא
ראה, בשעה שעלה ברוצח הקדוש
ברוך הוא לברא עולם, הוציא
מתוך גיזון חזק קשר אחר,
והתלהט מתוך החשך, ונשאר
בעליה וינד למטה. אותה חשכה
להטה (והתלהט) במאה שבילים

לא בעא השתא אינון ברכאן קדמאי
דברכיה אבוי. (ס"א בגין דכתוב, איכה ג) טוב לגבר בי ושא
על בנעוריו. וכתוב (משלי לא) ותשחק ליום אחרון) ועדיין לא
אתקיימו ביה אפילו חד מנייהו. בגין דסליק
לון לסוף יומיא בשעתא דאצטריכו לבנוי
לגבי כל עמין דעלמא.

ובגין כך בשעתא דאמר עשו נסעה וגלכה,
ונפלוג האי עלמא כחדא ונשלוט
כחדא. מה אמר, יעבר נא אדני לפני עבדו.
יקדים עשו שלטניה השתא בהאי עלמא.
יעבר נא, כמה דאת אמר, (מייכה ב) ויעבור
מלכם לפנייהם ויי בראשם, אקדים את
שולטנותך בקדמיתא בהאי עלמא, ואני
אתנהלה לאטי. אגא אסלק גרמי לההוא
עלמא דאתי ולסוף יומיא לאינון יומיא
דאזלין לאט.

לרנר המלאכה, מאן מלאכה. דא
אספקלריא דלא נהרא דבה אתעביר
עבידתא דעלמא. אשר לפני, דא היא מן
קדם יי בכל אתר. ולרנל הילדים, דא הוא
רזא דכרובים, לאתזאה רזא דמהימנותא
דאיהו אתדבק בהו.

עד אשר אבא אל אדני שעירה, אגא
אסכול גלותא דילך עד דייתי וימטי
זמנא דילי לשלטאה על הר עשו, כמה דאת
אמר, (עובדיה א) ועלו מושיעים בהר ציון
לשפט את הר עשו, וכדין והיתה ליי
המלוכה:

ויעקב נסע סתתה ויבן לו בית ולמקנהו
עשה סכת על בן קרא שם המקום
סכות. רבי חייא פתח ואמר, (תהלים קכז) שיר
המעלות לשלמה אם יי לא יבנה בית וגו',

אם יי לא ישמר עיר וגו'. תא חזי, בשעתא דסליק ברעיותא דקדשא ברין

דרכים דקיקים גדולים, ונעשה בית של העולם.

בית זה הוא בתוך אמצע הכל. כמה פתחים וחדרים לו סביב סביב, מקומות עליונים קדושים, שם מקננות צפרי השמים כל אחד ואחד למינו. בתוכו יוצא אילן גדול אחד וחק, ענפיו ופריו רב, מזון לכל בו. אותו האילן עולה לענני השמים, ונטמן בין שלשה הרים. מתחת לשלשת ההרים הללו יוצא, עולה למעלה ויורד למטה.

הבית הזה משקה ממנו וגונו בתוכו כמה גנים עליונים שלא נודעו, בזה נבנה בית זה ונתקן. אותו האילן מתגלה ביום ומתפסה בלילה. והבית זה שולט בלילה ומתפסה ביום.

בשעה שנכנס החושך ונקשר בו שולט, וכל הפתחים סתומים מכל הצדדים. אז כמה רוחות פורחות באויר, תאבות לדעת ולהכנס בו, ונכנסות בין אותן צפרים, ולוקחות עדות, ושטות ורואות מה שרואות.

עד שמתעורר אותו חושך שנקשר בו, ומוציא שלהבת אחת, ומכה בכל הפטישים החזקים, ופותח פתחים ובוקע סלעים. עולה ויורדת אותה שלהבת ומכה בעולם ומעוררת קולות למעלה ולמטה.

ואז פרז אחד עולה ונקשר באויר וקורא. אותו אויר יוצא מתוך עמוד ענן של המזבח הפנימי, וכשיוצא מתפשט לארבעת צדדי העולם. אלה אלפים עומדים מצד

הוא למברי עלמא, אפיק מבוצינא דקרדינותא חד קטורא, ואתלהיט מגו חשוכא, ואשתאר בסליקו, ונחתא לתתא, הדיא חשכה להיט (ואתלהיט) במאה שבילין אורחין דקיקין רברבון, ואתעביד ביתא דעלמא.

האי ביתא איהו גו אמצעייתא דכלא, כמה פתחין ואדרין ליה סחור סחור, דוכתיין עלאין קדישין, תמן מקנני צפרי שמיא, כל חד וחד לזיניה. בגויה נפיק חד אילנא רברבא ותקיף עפייה ואנפיה סגי, מזונא לכלא ביה. ההוא אילנא סליק לענני שמיא ואתטמר בין תלת טורין, מתחות אילין תלת טורין נפיק, סליק לעילא נחית לתתא.

האי ביתא אתשקניא מניה, וגניז בגויה כמה גניז עלאין דלא אתידעו, בדיא אתבני האי ביתא ואשתכלל. ההוא אילנא אתגלייא בימא, ואתפסיא בליליא, והאי ביתא שלטא בליליא ואתפסיא בימא.

בשעתא דעאל חשוכא ואתקטיר ביה שלטא, וכל פתחין סתימין מכל סטורין, בדין כמה רוחין פרחין באוירא, תאיבין למנדע ולמיעל ביה, ועאלין בין אינון צפורין, ונטלין סהדותא, ושטיין וחקמאן מה דחקמאן.

עד דאתער ההוא חשוכא דאתקטיר ביה, ואפיק חד שלהובא ובטש בכל פטישין תקיפין, ופתח פתחין, ובקע טורין. סלקא

ונחתא ההוא שלהובא, ובטש בעלמא, ואתער קלין לעילא ותתא.

ברין חד (דף קעב ע"ב) פרוזא סליק, ואתקטיר באוירא, וקרי, ההוא אוירא נפקא מגו עמודא דעננא דמדבחא פנימאה, וכד נפקא אתפשט

שהוא שמאל, ורבוא רבבות
עומדים מצד שהוא ימין, והקרוא
עומד בקיימו, קורא בחיל ומכריז.
אז כמה אותם שמתקנים שירה
ועובדים עבודה, ושני פתחים
נפתחים, אחד לצד דרום ואחד
לצד צפון.

עודה הבית הזה ונתן ומתקשר
בין שני צדדים, ושירים מזמרים
ותשבחות עלות. אז נכנס מי
שנכנס בלחש, והבית מתלהט
בששה אורות מאירים זיו לכל
צד, ונהרות בשמים יוצאים
ומשקים כל חיות השדה, כמו
שנאמר (תהלים קד) ישקו כל חיתו
שדי ישברו פראים צמאם וגו',
ומזמרים עד עלות הבקר.
וכשעולה הבקר, אז כוכבים
ומזלות השמים וחילותיהם, כלם
משבחים ואומרים שירה, כמו
שנאמר (איוב לח) ברן יחד ככבי בקר
ויריעו כל בני אלהים.

בא ראה, (תהלים קכו) אם ה' לא
יבנה בית שווא עמלו בוניו בו, אם
ה' לא ישמר עיר שווא שקד שומר.
אם ה' וגו' - זה המלך העליון
שהוא בונה את הבית הזה תמיד
ומתקן אותו. אימתי? כשעולים
הרצונות והעבודות מלמטה
פראוי.

אם ה' לא ישמר עיר, אימתי?
בשעה שנוחשף הלילה והצדדים
המזוינים שורים ומשוטטים
בעולם, והפתחים סתומים,
ונשמר מפל הצדדים שלא יתקרב
בו ערל וטמא, כמו שנאמר (ישעיה
נב) לא יוסיף לבא בך עוד ערל
וטמא, שעתיד הקדוש ברוך הוא
להעבירם מן העולם.

כיו ערל ומי טמא? אלא הפל אחד
ערל וטמא. זהו שהתפתה בו
והלך אחרי אדם ואשתו וגרמו

בארבע סטרי עלמא. אלה אלפין קיימין
מסטרא דאיהו שמאלא, ורבוא רבוון
קיימין מסטרא דאיהו ימינא, וקרוא קאים
בקיימיה. קרא בחיל ואכריז, כדין כמה
אינון דמתקני שירתא ופולחין פולחנא,
והרין פתחין פתיחו. חד לסטר דרומא, וחד
לסטר צפון.

סלקא האי ביתא ואתהיבת ואתקטרת בין
תרין סטרין, ושירין מזמרין
ותושבחין סלקין. כדין עאל מאן דעאל
בלחישא, וביתא מתלהטא בשית נהורין,
נהרין זיוא לכל סטר, ונהרין דבוסמא
נפקין. ואתשקין כל חיות ברא, כמה דאת
אמר (תהלים קד) ישקו כל חיתו שדי ישברו
פראים צמאם וגו'. וזמרין עד דסלקא
צפרא. וכד סלקא צפרא כדין ככביא ומזלי
שמיא וחיליהון פלהון משבחין ואמרי
שירתא, כמה דאת אמר, (איוב לח) ברן יחד
ככבי בקר ויריעו כל בני אלהים.

הא חזי, (תהלים קכו) אם ה' לא יבנה בית שווא
עמלו בוניו בו. אם יי לא ישמר עיר
שווא שקד שומר. אם יי וגו' דא מלכא
עלאה, דאיהו בונה להאי ביתא תדיר
ואתקין ליה, אימתי, כד סלקין רעותין
פולחנין מתתא פדקא יאות.

אם יי לא ישמר עיר, אימתי, בשעתא
דאתחשכא ליליא, וסטרין מזוינין
שראן ושטאן בעלמא, ופתחין סתימין,
ואתנטיר מפל סטרין דלא יקרב ביה ערל
ומסאבא, כמה דאת אמר (ישעיה נב) לא יוסיף
לבא בך עוד ערל וטמא, דזמין קדשא בריך
הוא לאעברא לון מעלמא.

מאן ערל ומאן טמא. אלא כלא חד, ערל וטמא. דא הוא דאתפתא ביה

מות לכל העולם, והוא המטמא את הבית הזה עד אותו זמן שיעבירו הקדוש ברוך הוא מן העולם. משום כך אם ה' לא ישמר עיר, שוא ודאי.

בא ראה, ויעקב נסע ספתה, נסע כנגד חלקו של האמונה. מה כתוב למעלה? וישב ביום ההוא עשו לדרך שעירה, וכתוב ויעקב נסע ספתה. אלא כל אחד נפרד לצד שלו - עשו לצד של שעיר, מה זה שעיר? זו אשה זרה, אל נכר. ויעקב נסע ספתה, זו האמונה העליונה.

ויבן לו בית, כמו שנאמר (שם) בית יעקב. אמר רבי אלעזר, שתקן תפלת ערבית כראוי. ולמקנהו עשה סכת, שאר סכות לשמר אותם, וזהו חלקו. ואז ויבא יעקב שלם - שלם מהכל, ובארזוהו. וכתוב (תהלים עו) ויהי בשלם סכו וגו', ובארזוהו, והכל סוד אחד. אז התחברה עמו האמונה כשהיה שלם, כשהתעטר במקום שראוי לו, ואז ספה זו התעטרה עמו, שהיה שלם מהאבות, שהיה שלם מבניו, וזהו שלם, שלם למעלה שלם למטה, שלם למעלה - שהוא כלל האבות, תפארת ישראל. שלם למטה - בבניו הקדושים. שלם בשמים שלם בארץ. ואז ויהי בשלם סכו, ובארזוהו. מיד מה כתוב? ותצא דינה בת לאה, ובארזוהו החברים

בא ראה כמה דרגות ויצודים נפרדים למעלה, וכלם משנים זה מזה, חיות משנות אלו מאלו, אלה מקטרגים לשלט על אלה ולטרף טרף כל אחד ואחד למינו. מצד של רוח הטמאה כמה דרגות נפרדות, וכלם אורבים לקטרג

ואזיל אבתריה אדם ואנתתיה, וגרימו מותא לכל עלמא. ואיהו דמסאיב האי ביתא, עד ההוא זמנא דייעבר ליה קדשא ברין הוא מעלמא. בגין כך אם יי לא ישמר עיר, שוא ודאי.

הא חזי, ויעקב נסע ספתה, אתנטייל לקבלא חולקיה דמהימנותא. מה כתוב לעילא, וישב ביום ההוא עשו לדרך שעירה, וכתוב ויעקב נסע ספתה. אלא כל חד אתפרש לסטרא דיליה, עשו לסטרא דשעיר. מאן שעיר, דא היא אשה זרה אל נכר. ויעקב נסע ספתה, דא מהימנותא עלאה.

ויבן לו בית, כמה דאת אמר, (ישעיה ב) בית יעקב. אמר רבי אלעזר, דאתקין תפלת ערבית כדקא יאות. ולמקנהו עשה סכת, שאר סכת לנטרא לון ודא הוא חולקיה. וכדין ויבא יעקב שלם. שלם מפלא ואוקמוהו. וכתוב, (תהלים עו) ויהי בשלם סכו וגו' ואוקמוהו, וכלא רזא חדא.

אתחבר עמיה מהימנותא כד הוה שלים כד אתעטר בדוכתיה דאתחזי ליה. וכדין האי ספה אתעטרת בהדיה, דהוה שלים מאבהו, דהוה שלים מבנוי, ודא הוא שלם. שלם לעילא שלם לתתא, שלם בשמיא שלם בארעא. שלם לעילא דאיהו כללא דאבהו, תפארת ישראל. שלם לתתא בבנוי קדישין. שלים בשמיא, שלים בארעא, וכדין ויהי בשלם סכו ואוקמוהו. מיד מה פתיב ותצא דינה בת לאה, ואוקמוהו חבריאי.

הא חזי, כמה דרגין וסטריין מתפרשין לעילא וכלהו משניין דא מן דא. חיוון

משניין אלין מאלין, אלין

אֵלֶּה כְּנֶגֶד אֵלֶּה, שֶׁהָרִי כְּתוּב (דברים כב) לֹא תַחְרֹשׁ בְּשׁוּר וּבַחֲמֹר יַחְדוֹ, שֶׁכְּשֶׁמֶתַחֲבָרִים, מִקְטָרְגִים עוֹלָם. וּבֵא וְרָאָה, תְּשׁוּקַת הַדְּרָגוֹת הַטְּמָאוֹת אֵינָה אֶלָּא לְקַטְרֵג בְּצִדִּים הַקְּדוּשִׁים. יַעֲקֹב, שֶׁהוּא קְדוֹשׁ, כָּלֵם אֲרָבוּ לוֹ וְקַטְרָגוֹ עִמּוֹ. בַּתְּחִלָּה נִשְׁכּוּ נַחֲשׁ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּגַע בְּכַף יָרְכוֹ. עֲכָשׁוּ נִשְׁכּוּ חֲמֹר. שֵׁם הוּא עוֹמֵד אֶצֶל הַנַּחֲשׁ. עֲכָשׁוּ שְׁמַעוֹן וְלוֹי, שֶׁבָאוּ מֵצַד הַדִּין הַקָּשָׁה, עֲמַדוֹ כְּלָפֵי הַחֲמֹר וְשִׁלְטוֹ עָלָיו בְּכָל הַצִּדִּים וְנִכְפָּה לִפְנֵיהֶם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְאֵת חֲמֹר וְאֵת שְׂכָם בְּנוֹ הָרְגוּ לְפִי חֶרֶב. וְשְׁמַעוֹן שֶׁהִזִּיחַ [שור], מִזְלוֹ [הוא] שׁוּר, כֹּא עַל חֲמֹר וְקַטְרֵג בּוֹ כְּדִי שֶׁלֹּא יִתְחַבְּרוּ כְּאֶחָד, וְנִמְצָא שֶׁהוּא מִקְטָרֵג שְׁלוֹ. וְכֵלָם בָּאִים לְקַטְרֵג לִיעֲקֹב, וְהוּא נִצָּל, וְאַחַר כֵּן הוּא שׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם. אַחַר כֵּן כֹּא שׁוּר וְנִשְׁלַם בַּחֲמוּרִים שְׂכָלֵם מֵצַד הַחֲמֹר - יוֹסֵף שֶׁהוּא שׁוּר, וּמְצָרִים שֶׁהֵם חֲמוּרִים, שֶׁכְּתוּב בָּהֶם (יחזקאל כב) אֲשֶׁר בְּשׁוּר חֲמוּרִים בְּשָׂרָם.

וְעַל זֶה אַחַר כֵּן בְּגִי יַעֲקֹב נִפְלוּ בֵּין אוֹתָם חֲמוּרִים, מִשׁוֹם שֶׁהִזְדַּוּג שׁוּר עִמָּם וְנִשְׁכּוּ אוֹתָם עֲצָמוֹת וּבְשָׂרָם, עַד שֶׁהִתְעוֹרָר לוֹי כְּמוֹ מִקְדָּם וּפְגַר אוֹתָם הַחֲמוּרִים [שהזדווגו] לְכַפּוֹת אוֹתָם, וְשֶׁכַּר כַּחֲסֵם מִהָעוֹלָם, וְהוֹצִיא אֵת הַשׁוּר מִשָּׁם. וְהוּא שֶׁכְּתוּב (שמות יג) וַיִּקַּח מִשָּׂה אֵת עֲצָמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ.

כֹּא רָאָה, כִּשְׁבָא שְׁמַעוֹן בַּתְּחִלָּה עַל אוֹתוֹ חֲמֹר, הִתְעוֹרָר עֲלֵיהֶם דָּם שֶׁנִּמְלָאוּ, וְאַחַר כֵּן וַיַּהֲרֹגוּ כָּל

וְנִשְׁכּוּ לוֹן גְּרַמְיָא וּבִשְׂרָא. עַד דֶּאֲתַעַר לוֹי כְּמַלְקָדְמִין וּבְדַר לְאִינּוֹן חֲמוּרִים (כ"א דְאִינּוֹן) לְכַפֵּיָא לוֹן וְתַבְר תּוּקְפָהוֹן מַעֲלָמָא, וְאַפִּיק לְשׁוּר מִתְּפָן. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (שמות יג) וַיִּקַּח מִשָּׂה אֵת עֲצָמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ.

הָא חֲזִי, כִּד אֶתָּא שְׁמַעוֹן בְּקַדְמִיתָא עַל הַהוּא חֲמֹר, אֲתַעַר עֲלֵיהוֹן דָּם

מִקְטָרְגִין לְשִׁלְטָאָה עַל אֵלִין וּלְמַטְרָף טְרַפִּין כָּל חַד וְחַד לְזַיְנִיה. מִסְטָרָא דְרוּחָא מְסַאָבָא כְּמָה דְרַגִין מִתְּפָרְשִׁין, וּכְלָהוּ כְּמֵן לְקַטְרָגָא אֵלִין לְקַבִּיל אֵלִין, דְּהָא כְּתִיב (דברים כב) לֹא תַחְרֹשׁ בְּשׁוּר וּבַחֲמֹר יַחְדוֹ, דְּכִד קָא מִתְּחַבְּרֵן מִקְטָרְגִי עַלְמָא.

וְהָא חֲזִי, תִּיאוּבְתָא דְדְרַגִין מְסַאָבִין לְאוּ אִיהוּ אֶלָּא לְקַטְרָגָא בְּסְטָרִין קְדִישִׁין. יַעֲקֹב דְּאִיהוּ קְדִישָׁא, כְּלָהוּ כְּמֵן לִיה וְקַטְרָגוֹ בְּהַדִּיה. בְּקַדְמִיתָא נִשְׁכִּיה חוּיָא, כְּמָה דֶּאֱתָ אֲמַר וַיִּגַע בְּכַף יָרְכוֹ, הַשְׂתָּא נִשְׁכִּיה חֲמֹר.

תְּפָן אִיהוּ קָאִים לְגַבִּי חוּיָא, הַשְׂתָּא שְׁמַעוֹן וְלוֹי דֶּאֱתוּ מִסְטָרָא (דף קנע ע"א) דְּדִינָא

קְשִׁיא קְזִימוֹ לְגַבִּיה דְּחֲמֹר וְשִׁלְטוֹ עָלוֹי בְּכָל סְטָרִין וְאֲתַפְּיָא קְמִייהוּ. כְּמָה דֶּאֱתָ אֲמַר וְאֵת חֲמֹר וְאֵת שְׂכָם בְּנוֹ הָרְגוּ לְפִי חֶרֶב. וְשְׁמַעוֹן דְּהוּה (שׁוּר) מִזְלִיה (אִיהוּ) שׁוּר, אֶתָּא עַל חֲמֹר וְקַטְרֵג בִּיה, בְּגִין דְּלֹא יִתְחַבְּרוֹן כְּחָדָא, וְאַשְׁתַּפַּח אִיהוּ מִקְטָרְגָא דִּילִיה.

וּכְלָהוּ אֶתִי לְקַטְרָגָא לִיה לִיעֲקֹב וְאַשְׁתִּזִּיב, וּלְבַתָּר אִיהוּ שְׁלִיט עֲלֵיהוּ. לְבַתָּר אֶתָּא שׁוּר וְאַשְׁתִּלִּים בַּחֲמוּרִים דְּכָלָהוּ מִסְטָרָא חֲמֹר. יוֹסֵף דְּאִיהוּ שׁוּר, וּמְצָרִים דְּאִינּוֹן חֲמוּרִים דְּכְתִיב בְּהוּ (יחזקאל כב) אֲשֶׁר בְּשׁוּר חֲמוּרִים בְּשָׂרָם.

וְעַל דָּא לְבַתָּר בְּגִי יַעֲקֹב נִפְלוּ בֵּין אִינּוֹן חֲמוּרִים, בְּגִין דְּאִזְדוּוּג שׁוּר בְּהַדִּייהוּ,

וְנִשְׁכּוּ לוֹן גְּרַמְיָא וּבִשְׂרָא. עַד דֶּאֲתַעַר לוֹי כְּמַלְקָדְמִין וּבְדַר לְאִינּוֹן חֲמוּרִים (כ"א דְאִינּוֹן) לְכַפֵּיָא לוֹן וְתַבְר תּוּקְפָהוֹן מַעֲלָמָא, וְאַפִּיק לְשׁוּר מִתְּפָן. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (שמות יג) וַיִּקַּח מִשָּׂה אֵת עֲצָמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ.

הָא חֲזִי, כִּד אֶתָּא שְׁמַעוֹן בְּקַדְמִיתָא עַל הַהוּא חֲמֹר, אֲתַעַר עֲלֵיהוֹן דָּם

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה ישארו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּהּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ניגון "קול הזוהר" – לשון הקודש #1 ניגון כי הרבית

שמחה בלב גדולה ומאירה, גדולה ומאירה,
לנו זכות נפלאה וטהורה, נפלאה וטהורה,

בואו יהודים נתחמם,
עם קול הזוהר נתרוםם,
כולנו שבת אחים, אהובים וברוכים,

לימוד הזוהר – זכות עצומה, זכות עצומה,
עלי-ה גבוהה לנשמה, גבוהה לנשמה,
כה קטנה היא הפעולה, ומקרבת הגאולה

התנא רבי שמעון בר יוחאי,
אליו מתחברים כל אחי,

בלימוד הזוהר הקדוש,
יתגלה בן דוד בראש.